

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יח.

יג א מ"י פ"ו מהל'
מזירות הלכה ג:
יד ב מ"י שם הלכה ח:
מז ג מ"י שם הלכה ז:
מז ד מ"י שם הל' טו
וע"ש צכ"מ:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מִת עָלְיוֹ
בַּפֶּתַע פִּתְאֹם וְטָמָא רָאִשׁוֹ
נָזְרוּ וְגִלְחָה רָאִשׁוֹ בְּיוֹם
טַהֲרֹתָיו בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי
יִגְלַחְהוּ: במדבר ו ט
2. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד
לְחֹטֵאת וְאֶחָד לְעֹלָה
וְכֹפֶר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא
עַל הַנֶּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת
רִאשׁוֹ בְּיוֹם הַהוּא:
במדבר ו יא

מוסף רע"י

וקדש את ראשו. למזירות
טהרה שמה (כריתות ב:).

פי' הרא"ש

מיעטיה קרא ומה טוהר
שנטמא טעון כ' כלומר שטומא
הזיקתו לכך כל שכן הי'ה דנטמא
מתחילתו שטמא ציורא שזקיקתו
וטומא לכל ת"ל וטמא ראש מזר
מיותר דנתי למימר וכי ימות מר
[עלין] צפתא פתאום וגלח ראש:
ביום הבאת קרבנותיו. דכך מצי
בקרא ציום השמיני יציא שמי
מזרים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש וקדש ראשו ציום הואו שמעיין
ציום ששמי שאו הצלם קרבנותיו
כדמפרש לקמן בצמור:

[illegible]

(א) נראה דכן היה גירסתו בגמ'.

רדאי' שלקא דעסך תגלח תומאה ימי חלוטו מי לא צעי תגלח.
והסכמי' ובכס המטהר את בגדיו וגו' (א) וההוא דינא דקא מימי' ומה
נזיר בקבר כו' היכי קאמי והא זזה ראוין לתגלח: לעולם אימא
(ב) תגלח דטומאה (ג) כיון שזהו וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי
(ד) תגלח פריי ימי חלוטו שער

דאי ס"ד תגלחת טורן
בעי תגלחת לא תגלח
יטמא ראש נזרו כ"ב
מדבר שהוא טעון
ציפרין ולפטור את ה
העברת שער והבאת
ק"ו ומה טהור שנמט
והבאת ציפרין מי שד
דין שיהא טעון העבר
ת"ל וטמא ראש נזור ב
הכתוב מדבר שיהא
והבאת ציפרין ולפטור
מאן תנא הא דת"ר כ"ז
טהור שנמטא אלא ש
עולה לו מן המזין וג
שביעי שלו עולה לו
רבי היא דאמר רבי א
אלא עד שמיני דאי ת
היא האמר נזירות
דחילא כ"מאי רבי ומ
דתניא וקדש את רא
הבאת קרבנותיו דכרי
אומר ביום תגלחתו וד
טומאות הרבה אינו
מאן תנא אמר רב חס
היא דאמר נזירות כ
ומשכחת לה כגון
ונטמא בשביעי כ"ז ומני
כיון דלא יצא שעה הר
חייב אלא קרבן אחד
דנטמא בשביעי וחזר
ונטמא בשביעי כולה
ואי דנטמא בשמיני וד
יצתה שעה שראויה ל
דרכי אמר קרא וכתב
הנפש והדר וקדש אה
יהודה אם כן לימא

[illegible]

370

(א) דקא פריך ימי חלוטו שאין שער ראו למגלה מתגלה דמירות קאמר דלילו מזירות בקבר כשהוא (ב) מגלה מעכשיו מתגלה על מזירות אצל מזיר מאורע כשמתגלה תחילה מתגלה על מתפרא מאורע ודכי קתי ימי חלוטו שאין ראו למגלה טומאה דמזיר אלא למגלה דזרעת לא כל שכן שאין עולין מן המנין דמירות דטוהרה ולעולם אימנא לך היכא דמזיר והוא צבית הקצרות טעון גילוח דטומאה: **הא שמע ודי ימות מה עליו כפסע פתאום צטוור שנטמא: ר"י:**

נוזר בקבר: שהיה טמא מתמחיל צומירות: **אינו דין ר"י:** (ג) מדמקמי ולפטור את הנזיר בקבר שאין טעון העצרת שער שמע מינה דאין טעון גילוח (ד) שער ש"מ: **אלא (ו) טמא**

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נעלמו וכו'
והלא דקאמרינן וכו' מילוטו
(ב) בא"ד כסאוס מתגלה
נמשפין: וכו' חזר וכו'
מירדו אתי דין וכו' ה"ד
ואח"כ מ"ה ש"מ כ"ו
מתקמר: וכו' חזר וכו'
שטמא שמו: (ה) ח"ה
דיוס נתגלחו וכו' וגילה
רש"י וכו' ותיבת וכו'
נמשין: (ו) ח"ה
שטמא וכו' טרסה כלל
ורקיע ליה טרסאה
איתרסא וכו' ואח"כ ח"ה
לזא לניכא וכו' ואינו חייב
וכו' חזר וכו' נתגלה
דאליבא אלא כיון דנמשא
ברבא ממזיו וכו' נתחייב
דקרבן על כל אחד וכו'
ה"ה וכו' ותיבת לזא נמשין:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה כגון שנטמא וכו' וחזר ונטמא ביום ו' לטומאה וכו'. נ"ב עי' א"מ: [ב] תוס' ד"ה ביום תגלהו וכו' והא דתנן פ' קמא דכריתות דף ב' נ"ב כ"ל. ודלא כחילופי גרסאות לעיל שסגיטור בשם. אורח מישור:

הגהות התוספות

1. תיבת משביעי נמחק.
2. 5"ל כולו.